

Dihonie?

1 iunie 2009

Gili Cârstea

Bunul frate Buciuman s-a supărat. Câțiva cititori ai articolului său numit „Misterioasa înțepenire” par să aibă altă părere decât dânsul în privința soliei 1888 sau a poziției prezentate în „broșurica bleumarin.”

Aceștia, ca răspuns la invitația publicației de a-și exprima opinia, au comentat articolul în manieră proprie; unii mai respectuos, alții mai tăios, fiecare la nivelul de tensiune pe care îl trăiește în comunitatea sau mediul lui.

Elegant și manierat, deși evident tulburat de reacțiile lor, dragul meu prieten și frate le răspunde:

„Prietenii,

Mi-am recitat de mai multe ori materialul, dar regret că nu pot retracta nimic din cele scrise. Dacă ați avea curajul minim să citiți cu atenție ce am scris, sunt convins că nu ați fi așa de supărați și ați avea multe de câștigat. Cu siguranță că istoria bisericii noastre nu este așa de frumoasă pre cum ne-am fi dorit-o. Avem multe lecții de învățat din greșelile trecutului, dar de la acestea și până la dihonია care caracterizează relațiile noastre actuale este o distanță imensă. Cine va avea curajul să o străbată?”

Dihonie? Că cineva a îndrăznit să nu fie de acord cu opinia dumneavoastră? Pe lângă ce ni se întâmplă nouă acum din mâna colegilor dumneavoastră, aceasta este briza mării, frate Buciuman.

Noi suntem măcelăriți pur și simplu, și nu ne plângem de tratamentul violent. La Madrid, colegul dumneavoastră Remus Soare a exclus familia Motorga chiar fără să le acorde dreptul condamnatului la moarte, adică ultimul cuvânt de adio. Așa ceva nici Sinedriul nu a făcut cu ucenicii. Așa ceva nici Roma papală nu a făcut cu Martin Luther.

Un alt coleg al dumneavoastră, Sergiu Gavril, pastor la comunitatea Eben-Ezer, a exclus chiar sabatul acesta familia Ionuț și Nela Jipa-Mocanu, pentru simplul motiv că au distribuit revista și iubesc solia 1888. Să măcelărești poștașul ca să nu ajungă telegrama la popor este cea mai stupidă soluție la care poate apela un pastor adventist. Ioan 16:1-4 se derulează chiar sub ochii dumneavoastră, și nu pricepeți nimic

Familia Motorga are două fete la școală, la școala bisericii, și nu vă închipuiți ce devastator a fost pentru toți patru să suporte disprețul generat de noua lor situație. Iar dumneavoastră sunteți tulburat de comentariile cititorilor, și numiți „dihonie” un schimb de cuvinte care nu vă pune nicidecum în pericol reputația, slujba sau poziția în biserică. Dacă aceasta este dihonie, de la care trebuie să ne întoarcem spre a putea învăța lecțiile istoriei, ce ați fi spus dacă în urma acestei mici dihonii de pe net ați fi fost exclus? Cum ați fi numit-o?

Și totuși, noi nu ne-am plâns, nu am vociferat și nu ne-am cerut drepturile pe la forurile superioare. Nici nu am apelat la tribunalele lumești, așa cum văd că începe să se poarte prin Laodicea noastră obsedată de drepturi și libertăți cetățenești. Am încredințat cazul instanței divine și continuăm să petrecem sabbatul alături de cei care până mai ieri ne numeau frați, iar astăzi ne numesc ciumați.

Și știți de ce facem asta, frate Buciuman? Deoarece noi credem că această Vie trebuie să producă partea de rod pentru Stăpânul ei, adică Mireasa. Din mijlocul acestui popor va ieși, mai curând sau mai târziu, aceea care este „frumoasă ca luna, curată ca soarele și teribilă ca niște oști sub steagurile lor.”

În mijlocul acestui popor se află oamenii care vor cuceri „acoperișul lumilor,” iar noi nu suntem deloc umiliți sau deranjați în rolul de șerpași. Cărăm bagajele, suportăm tratamente umilitoare, dormim afară din cort, ne lăsăm înjurați, ne sculăm din zori să punem de ciorbă, curățim zăpada în tabără, totul cu un singur scop: să ajungă pe Everestul spiritual al desăvârșirii creștine Mireasa lui Hristos. Să aibă loc Nunta, evenimentul major al întregii noastre teologii.

Pentru această bucurie imensă care ne este „pusă înainte” (Evr 12:2), suferim crucea, disprețuim astăzi rușinea, deoarece știm sigur că Nunta nu va putea fi amânată la infinit de eforturile concertate ale colegilor dumneavoastră de a intercepta lumina, ca ea să nu ajungă la popor.

Aplaud sincer poziția dumneavoastră exprimată în postarea citată mai sus:

„În concluzie, consider că broșura cu pricina nu trebuie interzisă. Este suficient să fie citită cu luciditate și curaj și nu poate conduce decât la concluzia că instantaneul pe care îl prezintă a fost de mult depășit. Priviți la ceas, prieteni și hai să ne grăbim, pentru că s-a făcut târziu în univers. Suntem așteptați de mult acasă. Cu drag, Ion Buciuman.”

Excelent! Asta cerem și noi. Să fie lăsat poporul să primească broșura, iar pastorii să-i sfătuiască pe oameni să citească „cu luciditate și curaj,” indiferent la ce concluzie ar ajunge.

Dar ce observăm noi nu este așa ceva. Cei mai mulți colegi ai dumneavoastră nu numai că descurajează pe oameni să o citească, dar chiar le interzic, sub amenințarea cu măsuri disciplinare.

La Maranata, în București, este un circ de ție mai mare dragul, în rolul principal fiind pastorul, care predică „neprihănirea prin credință” fără să fie

înțepenit în 1888. La Eben-Ezer, Madrid, pastorul strigă peste tot că „broșurica albastră” este otravă. La Craiova, pastorul a alungat pur și simplu pe poștași, chiar înainte de a o distribui poporului. Poștașii au dorit să respecte etica adventistă, și au mers la el să prezinte revista. Au fost refuzați categoric. Pastorul declama vehement că poporul nostru nu trebuie să afle aceste lucruri, și că își ia el însuși răspunderea pentru sufletele oamenilor. Poștașii au plecat, scuturând praful de pe picioare împotriva lor. Mă rog, de pe anvelope.

Citind revista, vor descoperi oamenii că „instantaneul pe care îl prezintă a fost depășit”? Excelent. Asta dorim. Să citească, și să-I spună lui Dumnezeu că resping acea lumină, că este depășită și că au ei una mai eficientă.

Dorința noastră este ca frații noștri să decidă pentru ei, în cunoștință de cauză, dacă solia 1888 este soluția la încropeala laodiceană sau nu. Este timpul să încetăm bâlbâiala între două păreri, iar decizia trebuie să o ia poporul, nu pastorii în numele lor. Acesta este motivul pentru care sora White striga cu disperare că este un păcat îngrozitor ca oamenii din poziții de răspundere să intercepteze lumina pe care Dumnezeu o trimite poporului Său [vezi detalii aici].

Nu avem absolut nicio teamă de concluzia poporului că solia aceasta este depășită. Lăsați-i să o ia ei înșiși, fără presiuni și amenințări.

Dacă ați fi etichetat „broșurica bleumarin” ca fiind o soluție bună, excentrică, de avangardă, mai înțelegeam furia cu care suntem tratați. Dar dacă este doar „depășită,” de ce ne excludeți? Ce pericol vedeți în solia aceasta depășită? Numeric, nu reprezentăm nici măcar 1% din biserică. De ce ne închideți gura pe această cale violentă? La eleganța, emanciparea și cultura pe care le invocați în numele unei religii avansate, chiar nu reușiți să convingeți poporul pe alte căi? Aveți amvonul și autoritatea ecleziastică la îndemână permanent, și puteți demonta rapid orice tentativă de abatere de la calea cea dreaptă. De ce recurgeți la aceste metode brutale?

Eu cred că știu de ce vă este teamă: Nu doriți să vină Ploaia, deoarece știți bine că furtuna ce o însoțește vă va spulbera.

Vă mai aduceți aminte de prietenul nostru de la Târgu Mureș, Floyd Bresee? Da, chiar după revoluție. Ultima lui predică din ciclul de o săptămână? Mai știți subiectul? „Nu vă rugați pentru Ploaie, dacă nu sunteți dispuși să fiți prinși de furtună.” Magnific! Sala părea electrizată. Nimeni nu mai respira, și ne tremurau mâinile prin care ne prinsesem unii de alții la final, în timp ce Bresee se ruga, repetând sumbru leitmotivul lui.

Asta este. Când Ploaia, care este „un învățător al neprihănirii,” este lăsată să ajungă la popor, Duhul lui Dumnezeu „se va prăvăli ca un val” peste comunitățile noastre. Este expresia sorei White, atunci când a plecat cu Jones și Waggoner să ducă solia 1888, imediat după Minneapolis. Când se întâmplă așa, nu mai este loc de compromis, jocuri politice, diplomație sau ritualism confundat cu evlavie. Atunci toți cei care și-au asumat ornamentele sanctuarului, dar au cam strâmbat din

nas când a fost vorba de haina neprihănirii lui Hristos, vor păți exact ceea ce au pățit Anania și Safira.

Știți bine acest lucru. Și, în loc să veniți în ajutorul Domnului pregătind poporul pentru acest timp de maximă bucurie denominațională, dumneavoastră ne puneți pumnul în gură prin măsuri disciplinare, astfel ca solia să nu ajungă la popor.

Eu vă spun că solia va ajunge la popor, și că Dumnezeu deja a început să vorbească prin pietre.

Poate nu știți, dar în România, cei care au început această lucrare sunt ortodocși.

Nepracticanți, desigur. Iubitori ai soliei 1888, desigur. Loiali acestui popor, desigur. La fel de loiali precum Urie față de David, deoarece ei știu că acesta este poporul lui Dumnezeu, și că el trebuie să devină acea Mireasă care s-a pregătit. Vă imaginați ce este în inimile lor când pastorii adventiști îi hăituiesc, îi cheamă la comitet să-i judece, îi alungă din fața proprietății bisericii, cu motivația că aceea este o instituție, le închid poarta în nas ca membrii să nu mai iasă pe acolo, și tot felul de astfel de șicane infantile. La prânz nimeni nu i-a invitat la masă, lăsându-i să stea la umbra pomilor de pe șosea.

La Slatina au fost încolțiți de gloată fără niciun fel de menajamente. Slavă Domnului că se afla acolo, providențial, un Gamaliel modern, care a calmat furia colectivă. Mulțimea a amuțit, când a constatat că liderul lor îi poate trata frățeste pe cei care tulbură pe Israel.

Dar nu sunt descurajați. Nu dau de pământ cu „broșurica bleumarin” sau cu adevărul adventist. (Ba chiar își doresc să se boteze în această biserică). Au înțeles că așa reacționează copilașii când li se ia biberonul de la guriță. Mai încercă cu o bombonică, o jucărioară, mai o poveste, poate uită micuții de necaz.

Cam acesta este motivul, frate Buciuman, pentru „dihonia” care a început între noi.

Dar eu onorez propunerea dumneavoastră, exprimată superb: „În concluzie, consider că broșura cu pricina nu trebuie interzisă.”

Perfect. Ce va urma de aici? Există două variante posibile, ambele acceptabile, pentru mine:

1. Poporul o va citi cu „luciditate și curaj.” Dacă va constata că „instantaneul a fost demult depășit,” noi ne vedem de treabă și nu mai deranjăm pe nimeni în Ierusalim. Mergem în Samaria.

2. Dar dacă poporul nostru, după ce o va citi cu „luciditate și curaj,” va constata că aceasta este solia lui Dumnezeu care trebuie să lumineze pământul cu slava ei - așa cum spune profeția pe care susțineți că încă o onorați - pregătiți-vă de insomnii multiple.

O redau aici încă o dată pentru dumneavoastră și pentru colegii care nu au descoperit-o singuri:

„Solia neprihănitii lui Hristos trebuie să răsună de la un capăt la celălalt al pământului, pregătind calea Domnului. Aceasta este slava lui Dumnezeu care încheie lucrarea îngerului al treilea” (E.G.White, GCB 1893).

„Marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănitii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (E.G.White, RH 22 nov 1892).

Aceste două pasaje sunt scrisoarea noastră de trimitere, și nici moartea nu ne va putea închide gura, deoarece știm sigur că Nunta va avea loc. Ioan a văzut-o în prezentul acesta pe care biserica îl tot împinge în viitor.
